୧୯-୧୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓଁ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲ ଯେ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ସର୍ମପଣ ହୋଇଯିବୁ, ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି - କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମନେ ପକାଇ ଦେବାପାଇଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ବିଶେଷତା କାରଣରୁ କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ?

ଉ□ର:- ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ବିଶେଷତା ଯାହାକି ସେମାନେ କେବେ ବି କାହାକୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ନାଁ ବାବାଙ୍କୁ, ମନେ ପକାନ୍ତି, ନା କାହାର ଚିତ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଏପରି ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ ଯାହାକି କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ... ତେବେ ରୁହାନୀ ଆତ୍ମା ତ' କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରୁହ ଅଥବା ଆତ୍ମା- ଏକା କଥା । ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ କେବେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର କଳ୍ପର ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସେ । ଏପରି ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ - ସାରା କଳ୍ପରେ ସଂଗମଯୁଗ ବ୍ୟତୀତ ବାବା ସ୍ୱୟଂ କେବେ ଆସନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ଭକ୍ତି ଶେଷ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଧାରଣ ହେଉ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ହେଲେ ବୁଝାଇଲେ ମଧ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଶିକ୍ଷକ ୧୨ ମାସ ପଢାଇଲା ପରେ ମଧ କେହି ପୁଣି ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଏହି ବେହଦର ବାବା ମଧ ପ୍ରତ୍ୟହ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି କାହାର ଧାରଣା ହେଉଛି କେହି ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା କେବେହେଲେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସେ । କଳ୍ପ ପରେ ପୁଣି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଥରେ ମାତ୍ର ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି । ତୁମେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଅନ୍ୟ କେହି ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ତୁମେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝୁଛ । ଜାଣିଛ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ ବାବା ଏହି ସଂଗମରେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିଲେ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ପାର୍ଟ ରହିଛି, ଏହିସବୁ ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ ଦେଇ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି, ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଭାରତରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ରହିଛନ୍ତି ଦେବତା ଏବଂ କ୍ଷତ୍ରିୟ । କ୍ଷତ୍ରିୟ ତିଆରି କରାଯାଉନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣ କରାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ସେହିମାନଙ୍କର ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ କଳା କମ୍ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁହାଯାଏ । ଦେବତାରୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ ସ୍ୱତଃ ଭାବରେ ହୋଇଥାଅ । ବାବା ତ ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ହେଉଛନ୍ତି । ତିନୋଟିଯାକ ଧର୍ମ ଏକା ବାବା ହିଁ ଏବେ

ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ବାବା ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ପୁନର୍ବାର ଆସନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଆସେ ହିଁ ନାହିଁ, ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ତୁମକୁ ମୁଁ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛି—ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ମୁଁ ତ ପରମଧାମରୁ ଆସୁଛି । ଆଚ୍ଛା, ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ? ବ୍ରହ୍ମା ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି, ମୁଁ ନେଉ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ଯିଏକି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଇମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ରୂପେ ଅଭିହିତ କରୁଛି । ଏହାଙ୍କ ନାମ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ରଖୁଛି । ଏହା ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ନାମ ନୁହେଁ । ପିଲାର ଜନ୍ମ ହେଲେ ଷଠି ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, ଏହାଙ୍କର ଜନ୍ମପତ୍ରୀ (ଜାତକ) ନାମ ତ ଲେଖରାଜ ଥିଲା । ତାହା ତ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରୁ ଥିଲା । ଏବେ ନାମ ବଦଳିଲା ଯେହେତୁ ସଂଗମରେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କଲେ । ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଏହାଙ୍କ ନାମ ବଦଳୁଛି । ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି ତେଣୁ ନାମ ବଦଳିଥାଏ । ଇଏ ତ ଘରେ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି, କାହିଁକି ନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦରକାର ନା । ତୁମକୁ ନିଜର କରି ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର କରାଯାଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ତୁମେ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ଅଟ । ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । କିପରି ପବିତ୍ର ହେବ ? ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଜଣେ ହେଲେ ପୂଜ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ପବିତ୍ର ହୋଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କୌଣସି ଦୈବୀ ଶକ୍ତି ବା ଈଶ୍ୱରୀୟ ଶକ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇ ନଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ବ୍ରହ୍ମ ତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାକୁ ବି ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତାହା ତ ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ମଧ୍ୟ ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇ ନିଜର ଶାରୀରିକ ନାମରେ ଅଭିନୟ କରିଥାନ୍ତି । ନାମ ବିନା ତ ଅଭିନେତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କେଉଁଠି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ନାମ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବ । ନାମ ବିନା ଅଭିନୟ କିପରି କରିବ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ନିଜର କରିବୁ ନାହିଁ । ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବୁ, ଏକଥା ଆତ୍ମା କହୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯିଏ ବି ଦେହଧାରୀ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ନାମ ରହିଛି, ତାଙ୍କୁ ଆମେ ପୂଜା କରିବୁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଆସିବେ ତେବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । କେବେ ଆସିବେ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଅନେକ ଦେହଧାରୀ, ନାମଧାରୀଙ୍କର ପୂଜା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପର ଭକ୍ତି ପୂରା ହେଲେ ବାବା ଆସନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର କହି ଆସିଛ - ଆମେ ତୁମ ବିନା କାହାକୁ ବି ମନେ ପକାଇବୁ ନାହିଁ । ନିଜ ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ତ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କିପରି ମନେ ପକାଇବେ । ଏବେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ସ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ଭକ୍ତି ନଥାଏ । ସେଠାରେ ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇ ନଥାଅ । ନାଁ ବାବାଙ୍କୁ ନା କୌଣସି ଚିତ୍ରକୁ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତେ ତୁମେ ନିକଟତର ହେବ, କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ଚାଲିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ, ନୂଆ ଘରେ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ ପୁଣି ୨୫ ପ୍ରତିଶତ ପୁରୁଣା

ହୋଇଗଲେ ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଗାୟନ କରୁଥିଲ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବୁ, ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବୁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛ ନା । ଆତ୍ମା କହୁଛି ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ । ଆତ୍ମା ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦରକାର । ଆତ୍ମାକୁ ସ୍ଥୁଳତଃ ଧ୍ୟାନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ଏପରି ଭାବି ମନେ ପକାଇବା ମେହନତ ଅଟେ । କେହି ଆତ୍ମାକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ହଜାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ତେଜୋମୟ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି କାହାକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୁଏ ତେବେ କହିଥାନ୍ତି ବହୁତ ତେଜୋମୟ ରୂପ ଥିଲା କାହିଁକି ନା ତାହା ହିଁ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ନବଧା ଭକ୍ତି କରିବେ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିବେ । ନଚେତ୍ ବିଶ୍ୱାସ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ତେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କିପରି ଦେଖିବ । ଆତ୍ମାକୁ କିପରି ଦେଖିପାରିବ ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ତ ଶରୀରର ଚିତ୍ର ଅଛି, ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ, ବହୁତ ଛୋଟ, ତାକୁ କିପରି ଦେଖିବ । ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ଅବ୍ୟକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟୁ । ମୋ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକୁ ମୋତେ ପୁନରାବୃ□ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତାହାକୁ ପାଳନ କରିବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ, ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ଦିବ୍ୟ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ଦେବତାମାନେ ନିଜେ ପୂଜ୍ୟ, ସେମାନେ କେବେ କାହାକୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେମାନେ କେବେ କାହାର ପୂଜା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଲେ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାକୁ ପୂଜିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ବାକି ହଁ ପରସ୍ପରକୁ ସମ୍ମାନ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବେ । ଏଭଳି ନମସ୍କାର କରିବା, ଏହାକୁ ସମ୍ମାନ କୁହାଯାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମନ ଭିତରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ମାନ ତ' ଦେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଯେପରି ପ୍ରେସିଡେ□ଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀ । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ନମସ୍କାର କରିବେ କି ? ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ, ଏଥିରେ କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇଛ । ଶରୀରର ନାମକୁ ମନେ ରଖିଦେଇଛ । କର୍ମ ତ ନିଶ୍ଚୟ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବିନା ନାମରେ କାହାକୁ ଡାକିବ କିପରି । ଯଦିଓ ତୁମେ ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇ ଅଭିନୟ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭକ୍ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ମୋତେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାସ୍ ଯେଉଁଆଡେ ଦେଖୁଛି— କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ । ମୁଁ ବି କୃଷ୍ଣ, ତୁମେ ବି କୃଷ୍ଣ । ଆରେ ତୁମର ନାମ ଅଲଗା, ତାଙ୍କର ନାମ ଅଲଗା... ସମସ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ କ'ଣ କୃଷ୍ଣ ହୋଇପାରିବ, ଯାହା ଆସୁଛି ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସବୁ ଚିତ୍ରକୁ ଭୁଲି ଏକା ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଚିତ୍ରକୁ ତୁମେ ପତିତ-ପାବନ କହୁ ନାହିଁ, ହନୁମାନ ଆଦି କ'ଣ ପତିତ-ପାବନ କି । ଅନେକ ମୂ□ ରହିଛି, କେହି ବି ପତିତ-ପାବନ ନୁହଁନ୍ତି । କୌଣସି ବି ଦେବୀ ହୁଅନ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କର ଶରୀର ଅଛି ତାଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ୬-୮ ଭୂଜାଧାରୀ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ସବୁ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ । ଇଏ କିଏ, ତାହା ତ' ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏମାନେ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମର ରୂପ ତ ସାଧାରଣ ହିଁ ଅଟେ । ଏହି ଶରୀର ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମର ଚିତ୍ର ଆଦି ରହିବ । ଏସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ତବରେ

ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଦେବୀ । ନାମ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି— ସୀତା ଦେବୀ, ଅମୁକ ଦେବୀ । ରାମ ଦେବତା କହିବେ ନାହିଁ । ଅମୁକ ଦେବୀ ଅଥବା ଶ୍ରୀମତୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି, ଏବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ କହୁଛ ମଧ୍ୟ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କର । ଏପରି କହୁ ନାହଁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କର । ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବାବା କରୁଛନ୍ତି । ନରରୁ ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ସେ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ପତିତ-ପାବନ ନିରାକାରଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି । ଆଉ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣାଇଲାବାଲା ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ତ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବାବା ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣାଇ ଅମର କର, ନରରୁ ନାରାୟଣ କର । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ଆସି ପବିତ୍ର କର । ବାବା ହିଁ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣାଇ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛ । ଆଉ କେହି ଏକଥା ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଯଦିଓ ତୁମ ଘରେ ମିତ୍ର, ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ଭାଇ ଇତ୍ୟାଦି ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ନିଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଯେଉଁ ସବୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ସେହି ଆଧାରରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଦେବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳଣିକୁ ରୟାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୀୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରସ୍ପରକୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସମ୍ମାନ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବ ସମ୍ପ□କୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ବ୍ୟବହାର କରି ନିରନ୍ତର ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ମିଳିବା ମାତ୍ରକେ ସାରା ଦିନ ପାଇଁ ଅନେକ ଗୁଡିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଖୁସିର ସମ୍ପ□ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କର ନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଅନେକ ଭକ୍ତ ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ଜଡଚିତ୍ରକୁ ଦେଖି ଖୁସିରେ ନାଚିବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା, ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସମ୍ପ□ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡିକୁ ଯଥା ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ । ଚାବୀକୁ ସର୍ବଦା ସମ୍ମୁଖରେ ରଖ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖ ଏବଂ ସ୍ମୃତିକୁ ସର୍ବଦା ସ୍ୱରୂପରେ ଆଣ ତେବେ ନିରନ୍ତର ଖୁସିର ଅନୁଭବ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଶାଗୁଡିକର ଦୀପକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ କୁଳର ପ୍ରଦୀପ ଅଟନ୍ତି ।